

DRUKWERK

Via

DE

PORT BETAALD AMSTERDAM

VIA

90
nov/dec
2010

Service
Civil
International

j a a r

Redactioneel
Colofon

1

Hoe het begon
Liesbeth Vroemen

2

3

4

Het allereerste
SCI-verslag

5

Tent of
Nations
Amandel-
oogstkamp
Hanna

6

7

EEM 2010
Maya

8

9

Sci

Zomerkamp
Emmaus Lan-
geweg Gerbina

10

Aktieven-
weekend
Susanna

11

12

Voor elk jaar een dansje!

Redactioneel

Alsof het zo moest zijn. Het nummer van deze ViadeVIA correspondeert precies met het aantal jaar dat voorbij is gegaan sinds het eerste werkkamp dat Pierre Ceresole, de oprichter van SCI, in 1920 organiseerde. 90 jaar geleden. Negentig. Alsof het voorbestemd is.

Maar niets is minder waar. Het moest helemaal niet zo zijn. Het heeft hard werken gevergd en een hoop dappere mensen met goede ideeën en intenties. Natuurlijk, het is lang niet makkelijk om telkens die ViadeVIA's bij elkaar te schrapen – ik heb al vaker gezegd dat VIA/SCI-activisten doeners zijn, helaas geen schrijvers – maar het valt in het niet bij al het werk dat binnen SCI verzet is om de wereld vrediger te maken. Negentig jaar. Ik trap een open deur in door op te merken dat negentig jaar een lange tijd is. Maar open deuren, daar zijn er nog veel te weinig van.

Wat ons bij het volgende dilemma brengt: hopen we nu dat we nog lang door moeten gaan met SCI, of juist niet, dat wil zeggen: dat we de boel willen opdoeken zodra wereldvrede bereikt is? Daar kun je over discussiëren (ook over dat opheffen bij wereldvrede). Hoe dan ook, mocht dat ooit lukken dan is ook dat niet voorbestemd, maar gebeurt het omdat mensen zich ingezet hebben... en daar natuurlijk ook soms een dansje bij gedaan hebben.

Florian

Colofon: ViadeVIA is een kwartaaluitgave van de stichting Vrijwillige Internationale Aktie (VIA), de Nederlandse afdeling van Service Civil International (SCI). VIA is een vredesorganisatie die vrijwilligers uitzendt naar vrijwilligerskampen in het buitenland en zelf kampen in Nederland organiseert. Daarnaast houdt VIA zich bezig met verschillende (inter)nationale projecten, gericht op vrede, conflictoplossing en solidariteit. In een werkkamp doe je gedurende twee of drie weken sociaal nuttig werk in een internationale groep. Ieder jaar maart/april geeft VIA de werkkampgids uit met daarin alle zomerwerkkampen.

Vrijwillige Internationale Aktie

tel. 020-6892760

Marius van Bouwdijk Bastiaansestraat 56

1054 SP Amsterdam

e-mail: info@stichtingvia.nl

www.stichtingvia.nl

De artikelen en meningen in de ViadeVIA zijn persoonlijk en vertalen niet per definitie de mening van VIA.

Oplage ViadeVIA #90: 250 exemplaren.

Redactie: Florian van Kuijk

Illustratie voorkant en cartoon: Bas van der Schot

Bijdragen van: Liesbeth Vroemen, Hubert Parris, Hanna Tak, Maya Curry, Susanna Ramaker

Dank aan allen voor hun inzendingen, interviews, foto's, medewerking aan artikelen en hulp bij het versturen van het blad.

Werk aan de Wereld

Pierre Ceresole

Ceresole (links) in 1920 op het eerste kamp in Esnes.
(Foto's: International Archives SCI)

Hoe het begon

90 jaar geleden

Half November 1920 arriveert het eerste SCI team uit de geschiedenis in het dorpje Esnes bij Verdun. De Eerste Wereldoorlog heeft van het gebied een ravage gemaakt. Niet één huis in Esnes staat nog overeind. Door alle puin, granaatscherven en wat een oorlog zoal achterlaat, is de landbouwgrond voorlopig onbruikbaar. Een deel van de dorpsbewoners heeft zijn intrek genomen in houten barakken die het jaar ervoor door een groep Quakers zijn gebouwd. De andere bewoners willen ook hun leven hervatten, maar hoe?

Als Pierre Ceresole en Hubert Parris, de leiders van het SCI team, op een avond in Esnes arriveren, nemen ze hun intrek in een 'half opgebouwd huis zonder vloer, plafond ramen en deurklinken.' Ze installeren zich met wat meubels en gereedschap en maken hun kampbedden op. De nachtrust wordt 'niet noemenswaardig verstoord door de overvloed aan frisse lucht' aldus het montere verslag van Hubert Parris.

Wat bezielde deze mensen? En wat betekent hun bezieling voor SCI-vrijwilligers 90 jaar later?

De oprichting van SCI wordt toegeschreven aan één man, de Zwitser Pierre Ceresole. Hoewel hij ongetwijfeld een gedreven, initiatiefrijk en tamelijk solistisch mens was die in de begintijd een aantal knopen doorhakte en zich jarenlang vastbeet in één idee, kwam het fenomeen vredes-werkkamp niet uit de lucht vallen en was er een heel netwerk van mensen betrokken bij het eerste project en de verdere opbouw van SCI.

Aan het begin van de 20e eeuw waren er in Europa talrijke christelijke genootschappen die zich verdiepten in de vraag, hoe zij konden bijdragen aan een vreedzaam Europa. Zij zagen de Eerste Wereldoorlog als een falen van de beschaving en waren heel radicaal in hun ideeën over een vreedzaam alternatief. En ze waren zeer

actief in het leggen van contacten tussen landen die officieel elkaars vijanden waren. In tijden van oorlog is dat uitgesproken subversief, net als uiteraard het weigeren van militaire dienst en defensiebelasting. Menigeen belandde dan ook in de gevangenis. Zo ook Pierre Ceresole, die naar verluidt tijdens één van zijn periodes achter de tralies 'The Moral Equivalent of War' van William James las en op het idee kwam van een 'vredesleger' als alternatief voor militaire dienst.

In 1919 wordt in Bilthoven, ten huize van onderwijsvernieuwer Kees Boeke de International Fellowship of Reconciliation opgericht, vrucht van de vele contacten tussen pacifistisch georiënteerde christenen. Hier presenteert Pierre Ceresole, die aanvankelijk secretaris van de club werd, zijn plan voor een 'vredesdienst'. Handen uit de mouwen spreekt hem meer aan dan praten. Samen met de Brit Hubert Parris gaat hij op zoek naar een plek, naar mensen en naar middelen. Hubert Parris heeft al ervaring opgedaan bij vergelijkbaar werk dat de Quakers in Noord-Frankrijk uitvoeren, en het project in Esnes start dan ook in het kielzog van en met materiële steun van deze Quakers. Maar er is een belangrijke eigenaardigheid aan het project in Esnes. Hoewel de SCI-groep uiteindelijk vijf

"Bladerend door geschriften over de geschiedenis van SCI valt mij altijd op dat [...] het basisidee nog volkomen in takt is."

maanden graaft, metselt en timmert om gebouwen en een weg te herstellen en akkers weer bruikbaar te maken, is 'wederopbouw' niet hun enige doel. De zin van de hele onderneming staat of valt met de aanwezigheid van Duitse vrijwilligers. 'Fransen' en 'Duitsers' zijn tot elkaars vijanden gemaakt op een manier die het wederzijds haast onmogelijk heeft gemaakt nog gewoon 'medemensen' te zien. Het hart van het SCI-experiment zit daarin: we kiezen ervoor, elkaar wél als medemensen te zien. We weigeren ons tot vijanden te laten maken en dat demonstreren we door samen te werken en te leven. In een huis zonder dak, met een overvloed aan frisse lucht. Ook het samen wérken is wezenlijk. Samen praktisch werk doen verbindt, aldus Pierre Ceresole.

De aanwezigheid van Duitse vrijwilligers in het Franse Esnes wordt aanvankelijk, mede onder invloed van de burgemeester, aarzelend

toegestaan, maar breekt de groep uiteindelijk op. Na enkele niet helemaal opgehelderde incidenten eist de bevolking het vertrek van de Duitsers, waarop men besluit het hele kamp voortijdig te beëindigen. Tien jaar later echter is er een nieuw project in het Franse Lagarde, waar de aanwezigheid van Duitse vrijwilligers door veel meer mensen wordt gezien als iets positiefs.

Bladerend door geschriften over de geschiedenis van SCI valt mij altijd op dat aan de ene kant het basisidee ('internationale groep vrijwilligers doet samen praktisch werk en discussieert in de avonduren over vrede') nog volkomen in takt is bij SCI. Aan de andere kant was een werkkamp in de beginjaren iets totaal anders dan nu. Er werd geen productie gedraaid door SCI. Takken organiseerder soms jarenlang geen kamp in eigen land. Niet omdat ze inactief waren, maar omdat ze geen werkkampproducent waren. Projecten waren veel omvangrijker en werden door verschillende takken samen georganiseerd. Zo vond in 1928 in Liechtenstein een 'kamp' plaats waar gedurende zeven maanden ruim 700 mensen hielpen opruimen en herbouwen na een overstroming! En vooral: projecten werden georganiseerd met een enorme gedrevenheid, vasthoudendheid en een gevoel van urgentie. SCI had een boodschap, die gehoord moest worden.

Het is wonderlijk en inspirerend dat 90 jaar later nog steeds een wereldwijde organisatie bestaat, voortgekomen uit dat ene initiatief van Pierre Ceresole. En het feit dat het veel laagdrempeliger is geworden, betekent dat veel meer mensen iets kunnen oppikken van het idee achter SCI. Maar zoveel van de oorspronkelijke bevlogenheid is verwaterd. Terwijl de urgentie van vredeswerk bepaald niet minder is geworden. Zijn we minder overtuigd van onze boodschap? Passen grote verhalen niet meer bij ons? Of kan het de meeste SCI-ers simpelweg minder schelen? Mijn wens is dat SCI bij haar honderdste verjaardag weer de subversieve, vasthoudende, inspirerende en vooral luide stem laat horen die ze aan haar grondleggers verplicht is.

Liesbeth Vroemen

*An 20. Jannae van
den kamp*

De vredesomzwervingen van Ceresole brachten hem ook naar India zoals hier in Bihar in 1935. Hij hielp er projekten te organiseren en ontmoette Mahatma Gandhi.

in de beginperiode bevatten de kampen vaak zwaar fysiek werk, zoals hierboven in 1929 in Feldis. Gelukkig werd er ook tijd genomen voor een bakje koffie of thee zoals onderstaand in 1924 in Ormonts (foto's international Archives SCI)

H e t   a l l e r e e r s t e   S C I - v e r s l a g

Reconstruction in Esnes (France), November 1920

Our visit to the Prefet of the Meuse at Bar le Duc confirmed the information we had received at Paris as to the practicability of our scheme provided that only a limited number of Germans were included in the group, and that their records as regards Bolshevism, etc. were impeccable, we therefore proceeded once more to Clermont and made a definite offer of service to M.Cruchant, Chef de la Sub-Division de Varennes. He arranged for us to visit Esnes where he proposed to make use of our help. The village in question was obviously badly in need. of the old village, not one repairable house remains. The valley is simply a scatter of stones and rubbish with the ruined church tower as a solitary landmark at the bottom. A very few wooden barracks have been erected (two or three by the Mission des Amis at the very end of their work last winter) and very, many families - from twenty to forty at least - have demanded, and are awaiting the erection of others before they can return to their village and their farms.

M.Legay, the Mayor, to whom we explained our whole plan, is prepared to accept our German friends, having regard to the spirit in which their help is offered, though he was inclined to expect possible trouble from frequenters of the Cafés when they became aware of the composition of our group. We agreed to try and be ready to commence work in the village within a fortnight of our visit (Wednesday November 3rd).

The following day was lost, owing to to passport delay at Bar le Duc and on the 5th we left for Switzerland and Germany respectively – Pierre Ceresole to visit some possible supporters in his homeland, and Hubert Parris to receive and decide upon applications of German friends, visiting applicants where possible.

Of names under consideration, five German and one Hungarian were eventually accepted, two were deferred on health grounds; three are not yet free to come but may apply in the spring, two are still under consideration. Visits were made from Frankfurt to Dortmund, Plauen and Halle and some useful conversations on the scheme took place in trams, etc.

Returning to Frankfurt on Saturday, November 13th, Hubert Parris rejoined Pierre Ceresole, and proceeded on Monday to discuss with the Friends Commissioners for international Service the possibility of the loan of

a light car for our work, purchase of some articles of equipment and of a set of tools completed the preparatory work in Germany, but on the last evening of our stay, yet another promising young candidate called to see us. Our first equipé had already more prospective members than we had proposed, so we were compelled to ask him to wait a while.

On Tuesday evening, the 16th, we left Frankfurt, arriving at Clermont the following noon, arranged for the transport to Esnes of our furniture, etc. a considerable portion of which is the gift of the Friends' Mission from oddments left behind at Clermont.

During the whole of our preparatory work at Clermont, we enjoyed the very cordial and helpful co-operation of Ralph Whitely, who after the Friends Mission left this area, remained as an isolated missionary, living by his work as a carpenter, and rendering valuable service, especially to the school children of the town, and the neighbouring villages.

Two hours before the time fixed for our departure on Thursday, we were rejoiced to be found by our friend Chris Rison from Bilthoven, who was thus able to accompany us to Esnes and share with us the very initial difficulties of arrival at night with a load of furniture, at a village where no house was available, for our reception. Eventually we found shelter in a half finished house without floor, ceiling, windows or a catch on the door, and after stowing therein our belongings, we spread our camp beds and slept, not seriously troubled by the abundance of fresh air.

We have now succeeded in making the the place a bit habitable, and on Saturday, November 20th, laid the corner stone of our first building and made good progress with the foundations and floor.

We still await the arrival of our first German comrade, but trust it may not be now much longer delayed.

Groupe de Service International

Hubert Parris (Chef de Construction)

Kampverslag Tent of Nations, Amandeloogst kamp

Reiziger versus Toerist

Zomer 2010 op de Westelijke Jordaanoever -

Ik wilde altijd al eens naar the Westbank. Ik was nieuwsgierig naar mijn geboorteplek, en naar de haard van de zogenoemde *clash of civilizations*. In mijn beeldvorming zijn Israël en Palestina altijd met mysterie omgeven. De combinatie van alle berichten uit de media, de verhalen van mijn ouders en de bijbelvertellingen uit mijn jeugd, maakte het gebied mysterieus en ongrijpbaar. In mijn studie heb ik me meer kunnen verdiepen in de materie, maar ik bleef het moeilijk vinden om grip te krijgen op de situatie. Voor mij is het onbegrijpelijk dat onze regering Israël steunt, en daarmee helpt om het conflict in stand te houden. Het was dan ook hoog tijd om het conflict van dichtbij te gaan bekijken. Ik wilde onderzoeken of de verhalen die ons bereiken vanuit de media overeenkomen met de werkelijkheid. Ik heb nooit de illusie gehad dat ik op deze manier overal inzicht in zou kunnen krijgen. Maar om met eigen ogen te zien waar het over gaat, ook al zie je dan maar een piepklein gedeelte en sta je niet in de schoenen van de Palestijnse bevolking, is al veel meer waard dan wat ik tot dan toe heb kunnen leren over het conflict.

Vanaf het moment dat ik voet zette op Israëlische bodem zat ik een maand lang in een achtbaan van ervaringen. Het was mijn doel om de korte vier weken dat ik in de regio was zo veel mogelijk te zien en te ervaren. Ik wilde niet met een zonnebril en een reisgids in de hand de toerist uithangen, maar contacten leggen met Palestijnen en Israëliërs en vooral veel van hen leren. Een medereiziger verwoordde dit mooi toen hij geërgerd reageerde op iemand die ons toeristen noemde:

“We are travelers. Don't you know that there's a clear distinction between tourists and travelers?”. Deze opmerking is in mijn hoofd blijven rond dolen, omdat voor mij die scheidslijn helemaal niet zo duidelijk was. Maar een ding is zeker: de tien dagen die ik op de boerderij van de familie Nassar heb doorgebracht, waren een hele waardevolle toevoeging aan mijn reis, en aan mijn begrip van het conflict tussen Israël en Palestina.

**“Don't you know that there's
a clear distinction between
tourists and travelers?”**

De boerderij van de familie Nassar ligt in de heuvelachtige omgeving van Bethlehem. Het is een fabelachtig gebied, en het uitzicht vanuit de hooggelegen boerderij is adembenemend. Behalve erg mooi, is het er ook erg treurig. Vanuit welke hoek je ook kijkt, het land van de familie wordt omsingeld door Israëlische nederzettingen. Op deze manier wordt je als bezoeker letterlijk geconfronteerd met de realiteit van de bezetting. Het land van de familie wordt bedreigd met confiscatie door de Israëlische regering. Israël heeft allerlei slimme methoden, om een dergelijke inname er wettig uit te laten zien. Om ‘veiligheidsredenen’ is er bij de weg naar het land een roadblock opgeworpen. De boerderij kan niet aangesloten worden op het elektriciteitsnetwerk, er is geen stromend water, en er mag niet gebouwd worden op het land. Dit in overweging nemende, kan je je voorstellen dat het voor de familie onmogelijk is om een agrarisch bedrijf lopende te houden op het land.

Maar nu komt het: Er is een wet die het voor de Israëlische overheid mogelijk maakt om het land in te nemen als het langer dan drie jaar braak ligt. Deze catch 22 heeft Israël al veel Palestijns grondgebied opgeleverd en daarmee vele Palestijnen ontheemd en moedeloos achtergelaten. De familie Nassar is hier een uitzondering op. Zij hebben een manier gevonden om zich op een

vreedzame wijze te verzetten tegen de kolonisator. Door de stichting Tent of Nations op te richten, en zoveel mogelijk geïnteresseerden van heel de wereld vandaan uit te nodigen op hun boerderij, slaan ze twee vliegen in een klap. Het land wordt zo op vrijwillige basis verbouwd, en ook al wordt er geen winst mee gemaakt, het blijft tenminste niet braak liggen. Bovendien maakt de bekendheid die de stichting met zich mee brengt, het voor de Israëlische regering een stuk moeilijker om de familie zomaar van hun grond te ontzetten. Er zijn te veel getuigen.

Mijn bezoek aan de boerderij van Tent of Nations was dan ook geen vakantie. Ik heb tien dagen heel hard gewerkt op het land. Samen met de anderen heb ik grotten uitgegraven,

onkruid gewied en stenen versleept. Doordat we zo hard aan het werk waren, ontstond er al snel een goede band met de groepsleden. Stuk voor stuk waren het hele bijzondere mensen. We kwamen als vijftien individuen van verschillende plekken in Europa om dit project te gaan doen op de Westelijke Jordaanoever (Westbank), maar we vormden al snel een hechte groep. Samen met andere bezoekers van over heel de wereld was het een bont gezelschap. Dit leverde interessante discussies op, niet alleen over het conflict tussen Israël en Palestina, maar ook over allerlei andere conflicten van deze tijd. Ik had de discussies bij het kampvuur over de situatie in Noord-Ierland, Baskenland en de opkomst van rechts-populistische partijen in heel Europa niet willen missen. Behalve helpen op het land, heb ik toch vooral heel veel gezien en geluisterd naar de verhalen van de mensen die ik heb ontmoet. Daoud, de oprichter van de stichting, heeft me met zijn verhalen over de geschiedenis van zijn familie, het land en zijn ideeën over de toekomst geraakt. Ook maakte hij het mogelijk voor ons om vluchtelingenkampen in Bethlehem en Nablus te bezoeken. Hij heeft ons in contact gebracht met een jongerenorganisatie in Nablus en ik ben dankzij hem en zijn contacten veel te weten gekomen over de invloed van de bezetting in Hebron en de bovengenoemde steden.

“Daoud moedigde ons aan om na te denken over de betekenis van ons bezoek.”

Het reizen door het gebied van de Westelijke Jordaanoever, en de excursies in de verschillende Palestijnse steden waren erg confronterend. In tegenstelling tot wat sommige thuisblijvers dachten, heb ik me nooit onveilig gevoeld. Maar ik was nu wel voor het eerst in mijn leven getuige van een territoriaal conflict wat mensen in hun dagelijks bestaan op een hele harde wijze beïnvloedt. Het heeft mij ook gedwongen om actief na te denken over mijn rol in dit geheel. Want soms voelde ik me wel een misplaatste toerist als ik langs de muur liep en kiekjes maakte. Daoud moedigde ons aan om na te denken over de betekenis van ons bezoek. Want het is de vraag in hoeverre je iets kunt betekenen. Ik denk dat het vooral heel belangrijk is dat ik een Nederlandse getuige ben van dit langdurige conflict. Aangezien het een situatie betreft waarin er wereldwijd medeplichtigen te vinden zijn, waaronder de Europese landen, is het belangrijk dat hier een genuanceerd beeld over kunnen vormen, om daarmee uiteindelijk onze regering te beïnvloeden.

Voor mij was het ‘werk’ gedeelte van het kamp, het doen van allerlei klussen op het land, meer een middel dan een doel. Doormiddel van het project

ben ik in aanraking gekomen met hele interessante mensen en nog meer verschillende meningen. Ik wist al het een en ander over de situatie op de Westelijke Jordaanoever,

maar door er te zijn, en met mijn neus op de feiten gedrukt te worden, door de grond waar al zolang conflict over bestaat met mijn eigen handen vast te houden, besepte ik pas echt wat een impact deze situatie op de Palestijnen heeft.

Hanna Tak

Studente Sociale Geografie aan de UvA

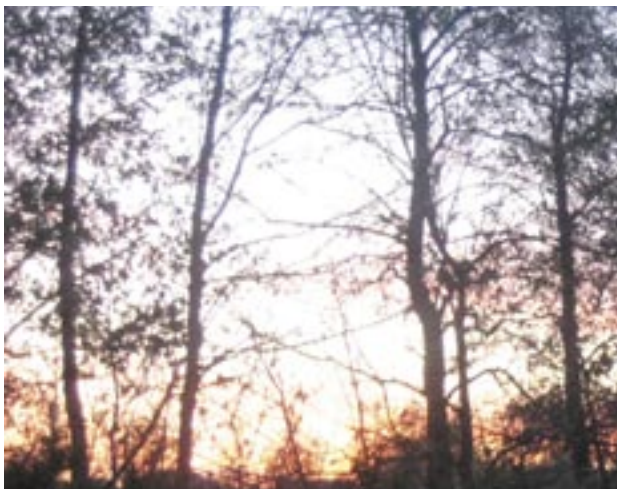

Meeting to Reflect and Inspire: EEM 2010

After finding myself squeezed into a tiny bus full of Ukrainians, passing their bus money through sweaty hands, across cramped heads to the honorable passenger voluntarily managing the driver's decorated cash carpet; after seven people on the streets of Central Lviv gruffly turned their heads to the side when I asked politely if they spoke English; after one alien hunk of soft street food, which came along with the change I needed for the next cramped bus I would hop on; and after one young man used seven long minutes to describe in the most perfect English he could recall under pressure which bus took me to Central Station, I was impressed when I made it to the Exchange and Evaluation Meeting 2010.

There were representatives from approximately 18 Service Civil International (SCI) branches (more than one from the hosting branch SVIT-Ukraine), and six partner organizations. We gathered in a small hotel and its neighboring restaurant conference room, in a neighborhood of quiet lakes.

The hotel surroundings.

Marek from SCI-Italy organizes the follow-up action list, in honor of institutional memory.

When I arrived at the meeting — lugging only workcamp and camp coordinator experience behind me, along with a solid 1.5 hour briefing, training, and rehashed synopsis of the ideals, successes and hardships of VIA and SCI — I was prepared to vote on this year's proposals and investigate how other branches were managing to sustain and invigorate a volunteer force. I went to gather ideas and inspiration, and feel branch solidarity at the international level of SCI.

The five-day conference was packed with a variety of workshops, fun, interesting people, and scattered with giant flip chart pages of paper, permanent markers, and brochures. It involved evaluation at all levels: casual dinner conversations evaluating ad-hoc focus groups evaluating the effectiveness of the meeting's workshops, which themselves were evaluating a range of topics, from the operating system overhaul (OPS) to recruitment, to a year-round placement proposal.

“It involved evaluation at all levels: dinner conversations evaluating groups that were evaluating the meeting's workshops, which were evaluating a range of topics.”

Antoinette from SCI Belgium, part of the EEM 2010 prep committee, explaining what makes a good meeting on the first day of the conference. (photos: Maya)

Mostly avoiding technical workshops, I worked on gathering techniques and examples for how VIA might refine its effectiveness in the areas of: “What and how we promote,” “Active citizenship,” “Campleaders,” and “Environmentally friendly workcamps” (VIA is on top of this one!). Such as: taking on student interns to focus on PR from home, hosting pre-departure alumni/newbie parties, and encouraging Facebook discussions and photo sharing among ex-volunteers.

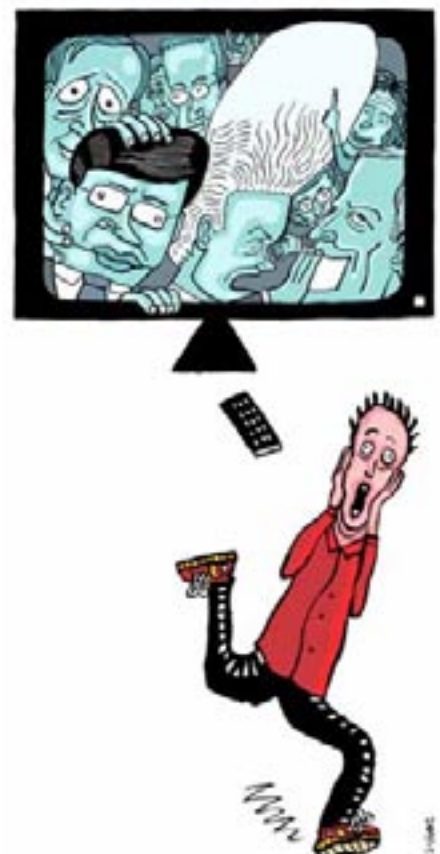
I was not prepared, however, to discover how central the concept of money is to the International Secretariat. Most branches represented had at least one person working full-time in their office — coordinating, organizing and communicating — and sustainability of grant funds was a hot conversation topic. But interestingly, despite having fancier brochures or active blogs, many branches were asking the same questions (perhaps on a slightly larger scale) — how do we attract and maintain good camp coordinators and volunteers? This seems to be a key question for volunteer organizations.

The week was interspersed with delicious salads, mounds of dill, a cultural exchange night with chili pepper vodka, a Halloween celebration,

and plant-brush massages in the sauna. The days were summarized each morning during a breakfast of sweet cheese and pancakes by Jimmy and his witty newsletter (volunteer) staff. It stopped raining after the third day, and sunrises and sunsets were painted across the expanse of open sky.

While our VIA forces for now are few, we must remember that VIA has managed to sustain itself since the 1930s relying nearly completely on the contributions of volunteers. We still have a group of interested, active volunteers, and now a longer list of things to get done. Conversation about how to sustain ourselves have been rekindled. Next: The Plan of Action. See you at the next VIA meeting!

Maya Curry

Bas van der Schot

VIA-zomerkamp

Emmaus Langeweg

In september organiseerde VIA een werkkamp bij Emmaus Langeweg. Emmaus is een internationale beweging en heeft verschillende vestigingen in Nederland, bijvoorbeeld in Haarzuilens waar VIA ook al vele werkkampen organiseerde. Emmaus vormt 'woonwerkgemeenschappen waarin mensen die hiervoor kiezen samen wonen en werken met mensen die hun dak- of thuisloze bestaan willen veranderen.' Zelf schrijven ze hierover:

- * We voorzien door ons eigen werk in het levensonderhoud van de gemeenschap. Zo blijven we vrij en onafhankelijk.

- * We werken in onze eigen kringloopbedrijven.

- * We streven naar een eenvoudige manier van leven.

- * We kiezen er nadrukkelijk voor om ons in te zetten voor mensen aan de onderkant van de samenleving.

- * Overschotten geven we weg aan mensen of groepen die in armoede leven of aan andere organisaties die op hun manier werken aan bovenstaande uitgangspunten.

- * Onze gemeenschappen staan open voor iedereen die deze overtuiging onderschrijft en actief mee wil werken de doelstellingen in praktijk te brengen.

Het werkkamp van acht internationale vrijwilligers werkte mee met de bewoners van Emmaus Langeweg en organiseerde daarnaast een modeshow van de door Emmaus ingezamelde kleding.

Gerbina van den Hurk

Zelf schreven de vrijwilligers dit over het kamp:

Two weeks ago, we arrived in Langeweg. We didn't know what to expect, everybody had a lot of questions in their mind.

Now two weeks passed. We have learned to discover each other, to work for emmaus, to live in a community,...

For all of us, this two weeks will stay in our minds for a long time because you gave us friendship, advice,...

We all came here just to use our time for travelling but we got much more: we got a very warm welcoming, we met people open to talk to us and to share their experience. You gave us much more than you had to and than we expected. And that's why you made our workcamp unique and unforgettable.

To finish, we hope that we brought you also a lot of things like you brought to us.

Thank you everybody, merci, grazie, gracias!

Links en boven: modeshow in volle gang (foto's Gerbina)

Na een chaotisch ritje door delft hebben we onze bestemming bereikt. Het huis van Florian. Door de dolle rit waren we erg laat en voor mijn gevoel toch precies op tijd.

Waarvoor?

Nou een aktievenweekend met een heel erg vol programma. Dus, aan de slag. Voor mij de eerste keer dat ik aan het aktievenweekend deelneem. En ik weet niet zo goed wat ik kan verwachten, dus laat het maar over me heen komen.

Eindelijk eens Liesbeth gezien :-))die samen het weekend met Florian heeft voorbereid. Sommige vrijwilligers krijgen het voor elkaar bijna onzichtbaar heel lang actief te zijn.

Waarom een aktievenweekend?

Om met elkaar terug te kijken en natuurlijk het belangrijkste: vooruit! Fijn om wat informatie van achter de schermen te horen. Iedereen is druk met VIA op zijn of haar manier, maar je ziet en hoort het vaak niet.

De rode draad.

Kill your darlings*, zeg ik tegen mezelf. Een term uit de theaterwereld. Iedereen heeft met zijn of haar hart en ziel gewerkt. En we merken dat het veel was, voor sommigen zelfs erg zwaar. Dus we zullen sommige dingen moeten laten om andere dingen te kunnen doen. Hoe gaan we VIA vorm geven voor het komende jaar?

Kill your darlings, herhaal ik nog maar eens. Er zijn heel veel ideeën. En daar zitten juweeltjes bij. Maar wat is de essentie, de kern, en welke onderdelen zijn het belangrijkste om "onze" visie het beste weer te geven? Waar kunnen we die dingen doen waardoor VIA sterker wordt. Voor mij was dit weekend heel erg confronterend op bepaalde punten. Als broekie binnen VIA voel ik mij tegelijk een jonge hond, die alles nog wil, maar er zijn feiten en de realiteit.

Kill your darlings, denk ik nog 's. Maar dat betekent niet dat er niets mogelijk is.

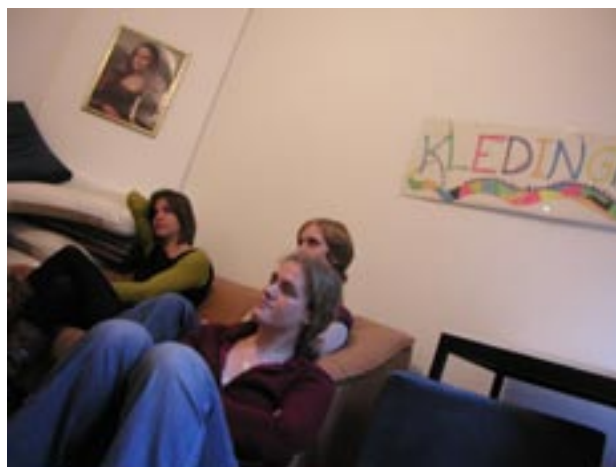
De essentie van VIA is voor mij: VIA is een plek waar zoveel dingen gebeuren die mij raken, waar ik me persoonlijk bij betrokken voel. VIA is ook een plek waar je met velen dingen voor elkaar krijgt. En waar iedereen een aandeel in kan hebben op zijn of haar manier. Ik ben blij dat ik onderdeel van VIA ben. Het is bijzonder geweest voor me dit afgelopen jaar. En ik heb bijzondere en gedreven mensen leren kennen. Op naar het volgende jaar! :-)

Susanna Ramaker.

* No volunteers were harmed in the making of this weekend, red.

Plannen plannen plannen. Chris checkt met zijn armen over elkaar of de achterban het er mee eens is.

In tegenstelling tot wat er op het bordje staat was er geen kledingruil. Ook de Mona-lisa links is helaas nep. Wel hadden we echte Bernadette, Floor en Lokien, die, toegegeven, al een beetje afgemat waren. 't is niet makkelijk, plannen maken.

Susanna kan haar verslaving tijdens het weekend even niet onderdrukken, maar probeert die nog wel te verbergen achter een pan, waarmee ze daarna overigens heerlijk aan het koken sloeg. Ze gaf ook nog een leuke workshop waarbij alle we het schilderen werden gezet. Op de voor en achterkant van deze ViadeVIA zie je het resultaat. Abstrakt, maar geloof het of niet: het zijn onze gezichten. (Foto's: Huub, Susanna)

Werk aan de Wereld

*Stichting Vrijwillige Internationale Aktie (VIA)
zoekt*

Leden werkkampgroep

*help het opzetten van de projecten, concept,
contact, coördinatie*

Fondsen- en subsidiecoördinator

*Ben jij handig met het aanboren van nieuwe
fondsen en aanvragen van subsidies om meer
projecten op te kunnen zetten, dan kunnen we
jouw vaardigheden gebruiken*

Kantoormedewerkers

hou op woensdagavond het kantoor draaiende

Redactieleden ViadeVIA

*Redigeer, kom met thema's, onderzoek, en
schrijf zelf artikelen*

Lay-outer ViadeVIA

want het moet er ook goed uitzien

kampbegeleiders 2011

*Ook volgend jaar worden er weer
zomerprojecten in Nederland georganiseerd.
Hiervoor zijn we op zoek naar begeleiders.*

**NOU, ALS DAAR NIKS VOOR JOU BIJ ZIT
DAN WETEN WIJ HET OOK NIET MEER !!**

**Voor aanmelden of meer informatie, kijk op
www.stichtingvia.nl
of neem contact op met Floor
floor@stichtingvia.nl**

We wachten af in passende spanning.....

